

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.** proti žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 39/61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 23. 3. 2011, čj. 31689/11/196940506299, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2014, čj. 15 Af 52/2011 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- 1) Finanční úřad v Litoměřicích vydal dne 18. 6. 2010 pod čj. 59379/10/196940506299 exekuční příkaz na srážku z žalobcovy mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod. pro vykonatelné daňové nedoplatky žalobce v souhrnné výši 14 753 Kč.
- 2) Žalobce podal proti exekučnímu příkazu námitky, které Finanční úřad v Litoměřicích zamítl rozhodnutím ze dne 23. 3. 2011, čj. 31689/11/196940506299 (dále též „rozhodnutí o námitkách“).
- 3) Ve věci původně rozhodoval Finanční úřad v Litoměřicích, který však byl ke dni 31. 12. 2012 zrušen zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Finanční úřad pro Ústecký kraj, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční úřad v Litoměřicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále „žalovaný“).
- 4) Žalobce podal proti rozhodnutí o námitkách žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu zamítl. Žalobce uplatnil jedinou konkrétní žalobní námitku, podle které byl zbaven možnosti dostát svým závazkům vůči správci daně v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy. Krajský soud vyhodnotil pohledávky, na které žalobce poukazoval, jako eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou. Takové pohledávky nelze považovat za přeplatek na dani, a nelze jimi tedy platit daň podle

§ 59 odst. 3 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „daňový řád“). Započtení soukromoprávní pohledávky nelze podřadit ani pod jiný zákonný způsob placení daně. Pokud žalobce neměl v důsledku zadržení vysokých částek možnost uhradit své daňové závazky, mohl požádat o posečkání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků na straně žalobce není důvodem k prohlášení rozhodnutí o vyměření daně za nezákonná či protiústavní. Krajský soud se blíže nezabýval dalšími žalobními tvrzeními o porušení ústavních principů, neboť tato tvrzení neobsahovala projednatelné žalobní body. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které nesouvisely s posuzovanou věcí.

5) Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž obecně uvedl, že považuje napadený rozsudek za protiústavní. Stěžovatel je jím v rozporu s právem Unie a s ústavním zákazem postihován újmou odepření účinné soudní ochrany svých základních práv pod záminkou zpoplatnění bezpráví jeho politické perzekuce. Stěžovateli je v rozporu s čl. 17 Listiny odepřeno právo na ochranu vlastnictví porušením zásady legality zaručení čl. 49 Listiny, a dále porušením principu panství práva „*rule of law*“, vycházejícího z římské zásady „*ex bezpráví právo nevznikne*“ a „*quod non licet, non est*“. Stěžovatel na závěr uvedl, že kasační stížnost ještě doplní o podrobné odůvodnění, a zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků.

6) Takto formulovaná kasační stížnost nebyla věcně projednatelná, neboť v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahovala žádný konkrétně vymezený důvod, pro který stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu. Usnesením ze dne 16. 9. 2014, čj. 8 As 128/2014 – 7, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k odstranění této vady ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení, a poučil jej, že pokud vady kasační stížnosti neodstraní a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne. V témže usnesení jej Nejvyšší správní soud vyzval k zaslání vyplněného a podepsaného formuláře Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků (dále jen „Potvrzení“). Usnesení bylo stěžovateli doručeno 21. 10. 2014.

7) Dne 5. 11. 2014 stěžovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu vyplněné Potvrzení s průvodním dopisem, v němž uvedl další okolnosti, které považoval za podstatné ve vztahu ke své žádosti o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel však neučinil až do konce stanovené lhůty žádné další podání, kterým by vymezil konkrétní a věcně projednatelné důvody, pro které napadl rozsudek krajského soudu. Neučinil tak ani následně. V průběhu řízení o kasační stížnosti nevyplynuly žádné skutečnosti, pro které by stěžovatel případně nemohl kasační stížnost včas doplnit. Protože nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost za použití § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

8) Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen advokátem. Ustanovení právního zástupce však ani nepožadoval. Zastoupení advokátem nebylo v případě stěžovatele nezbytné, neboť jako bývalý advokát má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.). Za situace, kdy kasační stížnost nadále neobsahuje žádnou konkrétní kasační námitku, Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti o osvobození stěžovatele od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti. Ani případné vyhovění této žádosti by totiž nic neměnilo na tom, že kasační stížnost nebyla doplněna ve stanovené lhůtě o konkrétní důvody, pro které stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu.

9) O nákladech řízení rozhodl soud podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. prosince 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu